

Nový rok a první číslo

...s prodlouženým úvod-kníkem

...s přáním pana ředitele a manažerky sociální služeb

...s představením nového koordinátora

... s okénkem z poradny

...s povídkou paní Schmidové

...samozřejmě s fejetonem pana Oty

...a seznamem volnočasových aktivit

... a samozřejmě s krysou a jejími glosami

Úvod-kník

Pokud máte rádi humor a dokážete rozlišit fake news od reality, vřele doporučuji www.paralelnilisty.cz, jejichž autoři shrnuli rok 2020 dvěma způsoby:

Po jednotlivých měsících:

Leden: Náběh na třetí světovou válku na Blízkém východě

Únor: V Austrálii hoří klokani. Čína popírá neznámou nemoc.

Březen: V Austrálii se topí klokani, kteří neuhoreli při požárech. V Evropě začíná COVID roadshow.

Duben: Požár lesů v okolí Černobylu. Tříhlaví hasiči ubezpečují, že je vše v pořádku.

Květen: V KLDR byl představen nemrtvý Kim. V ČR proběhlo vzkříšení tisíců mrtvých.

Červen: V USA se rozhořela nová občanská válka.

Červenec: Kanye West oznámil kandidaturu na prezidenta USA, COVID odcestoval z ČR vlakem společně s dovolenkáři do Chorvatska.

Srpen: Mykologická sezóna byla odstartována tzv. bejrútským hřibem. Evropská unie uspořádala raid eurohujerských demonstrantů na Bělorusko.

Září: COVID se vrátil z dovolené v Chorvatsku do České republiky.

Disney oznámilo desátý díl trilogie Star Wars.

Říjen: Best in Covid, tisíce mrtvých. Odešel ministr zdravotnictví s životností bradavického profesora obrany proti černé magii.

Listopad: Českou republiku zavalila lavina spadeného listí

Prosinec: Třetí vlna koronaviru. Komunisté mají rozhodující hlas v rozpočtu České republiky. Experti se obávají, že kvůli chybě systému nebude možné rok 2020 ukončit.

Poslední věty před smrtí v roce 2020:

- Česká republika si vede ekonomicky nejlépe v celé Evropě. Můžeme si dovolit zadlužit.
- Hele. Mám super nápad. Otevřeme si restauraci!
- Zaplatíme si zimní dovolenou v Alpách už teď, dokud je to levné.
- 蝙蝠湯將征服世界
- Pan Babiš je skvělý byznysmen. Ví, co dělá.

- Ta čínská nemoc až do Evropy nedojde. Zbytečně plašíte lidi.
- Tyhle roušky darujeme Číně. Nám jsou k ničemu.
- Jasné, že si ty roušky od vás koupíme zpět za dvojnásobek hodnoty.
- Počuvajtě, lidi, umitě šít?
- To je jenom chřípečka. Na tu demonstraci proti rouškám půjdu.
- Ten COVID už není. Prosím vás, odložte ti roušky.
- Vy furt ten COVID řešíte, ale my potřebujeme zákon o zahrádkách.
- Na co jako řešit přípravu na druhou vlnu koronaviru?
- A ti, kteří měli přijít, nepřišli. To jejich je to viňa.
- Žádný lockdown si už nemůžeme dovolit!
- Jen si skočím do Tesca koupit žárovku.

Problém s paralelními listy je, že občas jsou jejich zprávy jako čtení mezi řádky toho, co vám každý den tlačí do hlavy na Novinkách, Seznamu, Primě, Nově, České televizi...

Podobně, leč spíše vážněji za použití reálných událostí a vtipnými přirovnáními, si pohráli se souhrnem událostí roku 2020 tvůrci seriálu Black Mirror – Černé zrcadlo. Hned v první scéně je Samuel L. Jackson a ptá se, proč by to vůbec někdo chtěl dělat, samozřejmě za použití slova na f o čtyřech písmenech.

Seriál běží od roku 2011 jako projekt britského Channel 4, každý díl režíruje někdo jiný, lze v něm narazit na oblíbené herce z filmů i seriálů a zpracovává jedno konkrétní téma korespondující se současným stavem technologií, společnosti, možných vynálezů a pokroků a jejich následky na lidský život. Mohli jste jej vidět na České televizi v roce 2018, jinak na Internetu a Netflixu.

Death to 2020, tedy Smrt roku 2020, není ani tak documentary, jako spíš mockumentary (mock = výsměch), kde dotazované osoby odpovídají na základě faktů, ale i satiry, jak na ně poslední rok zapůsobil. Hlavním tématem je samozřejmě Covid, ale i volby v USA, Black live matters a související protesty, požáry v Austrálii i Grétu Thurnberg, odchod prince Harryho z britské královské rodiny a předávání Oscarů za rok 2020.

Na jednotlivé dotazy odpovídá novinář, historik, neoficiální mluvčí konzervativců, behaviorální psychologka, mileniál a youtuber, vlastník technologické společnosti, Alžběta II., stereotypní Karen, průměrný občan a samozřejmě i vědec. Dokument je ukončen predikcemi na rok 2021 od jednotlivých charakterů a jako vždy, i tento díl je velmi znepokojující a plný varování před nevyzpytatelnou budoucností a nevyhnutelným pokrokem.

Vážené kolegyně, kolegové, pracovníci, uživatelé a přátelé Trendu vozíčkářů.

Loňský rok 2020, vypadal na papíře (dvě dvojky a dvě nuly) opravdu krásně, ale jak jsme záhy zjistili, připravil si pro nás spoustu nástrah a nečekaných situací.

Byl to rok, kdy si skoro každý z nás sáhl na dno svých fyzických a hlavně psychických sil, ale zvládli jsme to, společně!

Letošní rok 2021 nezačíná bohužel o moc lépe, ale stejně jako jsme to zvládli my společně, tak i celý svět se spojil v boji proti té zákeřné nemoci. Nejlepší světoví vědci vyvinuli vakcíny, aby se nám lépe dýchalo a abychom se Covidu co nejrychleji zbavili.

Proto věřím, že stejně jako bylo jméno vánočního stromu na olomouckém náměstí, máme nyní Naději, že se vše vrátí brzy do starých kolejí.

Přeji proto nám všem trendákům, aby letošní rok byl o mnoho lepší, jak ten minulý, abychom se mohli konečně zase setkávat a abychom opět viděli úsměvy, nyní skryté pod rouškou.

Tomáš Zrnka, ředitel

Milí čtenáři Trendy zpravodaje,

prostřednictvím těchto řádků Vás chci pozdravit v novém roce, popřát pevné zdraví a vše nejlepší. Věřím, že rok 2021 nám všem přinese spoustu pěkných příležitostí, lepších zpráv a znovu možnost osobního setkávání. Moc všem děkuji za celý minulý rok, za možnost vidět se alespoň online a za to, že jste byli s námi - v rámci služeb, aktivit i při čtení pravidelné dávky informací z Trendy zpravodaje.

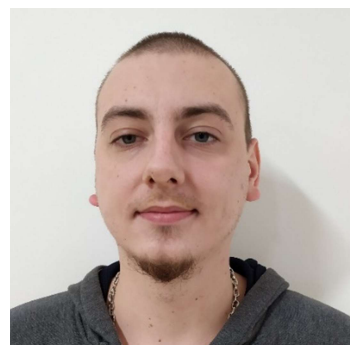
V roce 2021 jsme tu stále pro vás. K setkávání jsou vám k dispozici všechny sociální služby (osobní asistence, sociální rehabilitace a odborná poradna), připravujeme pro vás spoustu zajímavých volnočasových aktivit a doufáme, že se všichni budeme moci osobně co nejdříve vidět.

Přeji Vám všem vše nejlepší, opatrujte se a hlavně hodně zdraví.

Jana Měrková

Zdravím vás všechny v novém roce.

Jmenuji se Kryštof Amcha a od ledna pracuji v Trendu coby sociální pracovník na osobní asistenci. Asi není třeba se nějak sáhodlouze představovat, mnozí z vás mě totiž již znají z předchozích let, kdy jsem v Trendu pracoval jako osobní asistent, pracovní asistent a lektor volnočasových aktivit.

Abych o sobě uvedl alespoň něco málo, tak jsem v loňském roce úspěšně dokončil studium sociální a charitativní práce na olomoucké univerzitě. Jinak se také věnuji chovu akvarijních rybiček, sbírání všemožných modelů autíček a před nedávnem jsem si pořídil také morčátko.

Doufám, že na své nové pozici dokážu uplatnit své zkušenosti z pozice osobního asistenta a že se nám bude vzájemně dobře spolupracovat. Velmi se těším na naše budoucí společná setkání,

váš nový sociální pracovník

Kryštof Amcha

Okénko z poradny

Pozvánky

Zveme čtenáře Trendy zpravodaje na Školení v rámci Odborné poradny ve Spolku Trend vozíčkářů Olomouc, které vede sociální pracovnice poradny paní Mgr. Martina Brožová, PhD.

Školení se konají v učebně Trendu vozíčkářů na Lužické 7, případně na počítačích, u každého z vás.

Jde o tato témata a termíny:

Čtvrtek 28. 1. 2020, 15:00 – 16:30: Změny v roce 2021

POZOR!!!: U tohoto školení došlo ke změně času a to z důvodu jiné aktivity, proto čas 13:00 – 14:30, který byl uveden v prosincovém Trendy zpravodaji je změněn na 15:00 – 16:30, jak je již uvedeno výše.

Středa 24. 2. 2021, 15:00 – 16:30: Dávky a příspěvky pro osoby se zdravotním postižením

Čtvrtek 25. 3. 2021, 13:00 – 14:30: Příspěvek na péči

Milí čtenáři Trendy zpravodaje!

Začal nám rok 2021 a já Vám přeji mnoho důvodů k radosti, optimismus, naději a pevné zdraví. Srdečně Vás zdravím, v lednovém čísle za úsek poradenství v oblasti odstraňování bariér. Dnešní téma je pravda netradiční a samotný počín novátorský a upoutá zejména příznivce deskových her.

Autory z řad kolegů z brněnské Ligy vozíčkářů, chválím a tleskám. Říkám si, že by byla velká škoda se s Vámi o tento neobvyklý projekt nepodělit. Ale o čem to vlastně mluvím? Řeč je o nové deskové hře s názvem **Provětrej kolečka**. Smyslem hry je lidem bez postižení přiblížit zkušenost různého tělesného handicapu. Blíže deskovou hru popisuje slečna Ladislava Blažková s kolegou, oba z neziskové organizace Liga vozíčkářů Brno.

„Chceme zábavnou formou ukázat, s čím se člověk na vozíku setkává prakticky každý den. Prostě taková každodenní vozíčkářská rutina. Cílem hry je plnit úkoly ve *štatlu*, zatímco vám baterka vašeho fiktivního elektrického vozíku každým dalším tahem postupně slábne. Zároveň na vás všude a pořád číhají nástrahy v podobě rozkopaného chodníku, obsazeného vozíčkářského WC, ztraceného euroklíče nebo nepřekonatelných schodů před restaurací. „ (cit. 6. 1. 2021)

Osobně jsem tímto nápadem nadšená a mám radost, že cesta bourání předsudků může být i velice kreativní. Zatím jsem se s tímto nápaditým pojetím, jak přiblížit veřejnosti každodenní aktivity a úkony které musí řešit člověk na vozíku, zpracované formou deskové hry, nesetkala.

V případě zájmu je desková hra k dostání na základě kontaktování Ligy vozíčkářů prostřednictvím facebooku organizace nebo zavolat na 725 928 832.

Věřím, že tato hra je dobrým prostředkem k porozumění tomu, co obnáší život s handicapem A že se rozhodně nenudíme, naopak, že překonáváme překážky, a to jde vždy snadněji s kapkou humoru a potřebným nadhledem. To dokazuje i tato nová deskovka, kterou můžete oživit čas s přáteli.

Přeji, ať Vám humor nikdy neschází, neboť je kořením života!
Opatrujte se a buďte hodně zdraví!

Za poradnu v oblasti odstraňování bariér Spolku Trend vozíčkářů
Zdeňka Vyoralová

Zdroj: <https://www.darujme.cz/projekt/1203249?fbclid=IwAR26mxel2kBXlesxmWT65PEtjPhHwczoAtwJdd8kLuHz5hg-xrwp7o4vFYM>

O tom, jak vám naděloval Mikuláš

Na začátku bylo přemýšlení, jak v současných vládních omezeních nepřijít o tradiční Předvánoční setkání a nějakou formou k vám všem dostat kousek vánoční atmosféry a radosti z osobního setkání. Daly jsme proto hlavy dohromady, na jeden nápad se nabaloval další a další až vzniklo překvapení ve formě mikulášské výpravy, kterou jste v pátek 4. prosince mohli přivítat u svých dveří.

Asi dva týdny předtím se začaly u Brhelů a Plachých péct perníčky, které jsme pak v Trendu nazdobily. Každý byl originálem z rukou jedné z nás dle fantazie, nenašli byste dva úplně stejné. Na sušení ovoce bohužel nezbýval čas, proto se přiznáváme, že bylo kupované - ovšem s láskou stejnou, jako bychom je samy sušily. Přiznáme také, že když jsme dávaly dohromady plán, kam všude pojedeme a v jakém pořadí vás navštívíme, udělalo se nám mdlo. V tu chvíli se totiž zdálo, že nemáme šanci skončit s návštěvami dřív než na Velikonoce. Vydaly jsme ale ze sebe to nejlepší, co v nás koordinátorkách dříme, seznam jsme několikrát přeskládaly a s vidinou prostě jen velmi náročného pátku jsme měly úspěšně naplánováno. Ovšem ne vždy jdou plány hladce, a proto jsme

s napětím čekaly, kdy přijde zrada. Přišla. Od České pošty. Její pozdní dodávání zásilek už ale snad nikdo ani jako zradu nebere, takže jsme details našich masek dodělávaly na koleně z domácích zásob ještě ve čtvrtek večer.

A je to tu. Páteční ráno. Kancelář osobní asistence se mění na maskérnu. Lepí se peříčka na andělská křídla, přidělává se kříž na mikulášské roucho, patlá se černý make up na obličej, nasazují se paruky. Jen Janča Dubová nepotřebuje chystat nic, její děsivá gumová maska čerta se totiž postará o vše sama. První zastávkou pro hledání hříšníka se stává kancelář pana ředitele. Ten se nejprve zdráhá, ale vzápětí slibuje odměny ve výplatě a čerti tu tím pádem nemají koho brát do pytle. Přemek povídá originální básničku, paní Dostálová radši telefonuje a u Milušky Březinové je zbytečné se ptát, jestli byla hodná. Tím máme Trend hotový a jde se do ulic. Už při nastupování do auta sklízíme první překvapené pohledy kolemjdoucích. „Můžu si vás vyfotit?“ zazní od nich dneska ještě tolikrát.

Na naší první zastávce v terénu potkáváme rozespalou tvář, která stejně jako pak ostatní marně dumá, kdože se to skrývá pod čertovskými maskami. Další nás vítá se smíchem, asi jak to hezky vypadáme. Přátelům Trendu necháváme

balíček ve schránce a pokračujeme k jednomu manželskému páru. Tady posloucháme, jak se pošťuchují a v legraci posílají do pytle jeden druhého. Následujícího hříšníka od pytle zachrání vtip, ovšem až napodruhé. V tom prvním si totiž netaktně utahoval z ženských za volantem. A když v naší výpravě jsou dvě čertice, z nichž jedna nás sem autem dovezla a druhá si čerstvě dělá autoškolou, tak se to prostě neodpouští.

Další klientka s dojetím hlásí: „To se mi nestalo tak sedmdesát let, že by mě navštívil Mikuláš.“ Jiné uděláme velkou radost na rozdíl od jejího pejska, který se zdráhá jít za divnými stvořeními blíž. Míříme dál, kde bystré oči a uši klientky jako první odhalují, kdo se skrývá pod čertovskými maskami. Nemá cenu zapírat, ví všechno. Na další zastávce se nám do pytle dobrovolně cpe klient, který s výbuchem smíchu neohroženě najíždí s vozíkem dovnitř. Čert ho musí zastavit, takovou váhu neunes, a my musíme zdvořile odmítnout pozvání snad na všechny tekutiny světa, které existují.

Následuje scéna jak z akčního filmu. Další duši totiž vidíme ujíždět pryč od svého domu, protože venčí pejska. „Támhle je, rychle, zastavte ji!“ rozléhá se autem. Řidička Janča Dubová neváhá. Stáčí to na kraj cyklostezky a tarasí klientce cestu. Nemá šanci projet. Z auta vyskakuje Mikuláš a vzápětí i ostatní. Mikulášovo oslovení klientky jménem jen podtrhne její zaražený výraz, který je pro nás v tu chvíli k nezaplacení. Pochopitelně si totiž myslí, že ji právě přijeli unést nějakí hodně zvláštní mafiáni. Po chvílce a rozeznání známých hlasů už je ale v obraze a její smích se nese celou čtvrtí.

Odtud míříme za kolegy na Holečkovou na sociální podnikání, kam se propašujeme pod záminkou, že jsme vlastně taky taková „zásilkovna“. Vyslechneme si, jak se před Mikulášem Libor Hulín vychválí. S tím ovšem zásadně nesouhlasí jeho manželka a praská na něj prohřešky hezky jeden za druhým. Že nedávno přestal kouřit, se ale ocenit nadílkou musí. Necháváme tedy pro všechny na Holečkové zásobu perníčků a pokračujeme na naší výpravě dál. Zdravíme dalšího klienta a od jiné dobré duše si užíváme recitaci Maryčky Magdonové. Konečně něco pořádného, i když existují určitě i optimističtější kusy. Po cestě odchytáváme Martu Brožovou a protože stojíme pod okny základní školy, kde je zrovna přestávka, posloucháme kromě její mikulášské básničky i pokřikování dětí z oken.

Po obědové pauze se vydáváme za dalším klientem, který je stejně jako ten dopoledne připraven vlézt do pytle i s vozíčkem. Jestli tolik oba zlobili, nebo si jen myslí, že je v pekle větší zábava, nevíme. Při odjezdu odtud autem

si neodpustíme zparodovat scénku z Dívky na koštěti. Zuzka bere do ruky hůl, nasazuje čepici, hází z otevřeného okýnka ven vousy a pronáší repliku: „My jedeme světit kostel do Švýcarska. Jed', vole!“ Děsivý čert dupe na plyn a my vyrážíme do centra Olomouce.

Na náměstí budíme rozruch a tentokrát na nás nepokřikují děti ze školy, ale dělníci opravující koleje. U vánočního stromčku děláme radost dětem, a když se čertů bojí, ten nejděsivější je uklidňuje „Neboj, já si nejdu pro tebe, ale pro tatínka.“ V malebném obchůdku zastihneme dalšího klienta a způsobíme tu poprask. Volají se sem další kamarádi, aby se přišli podívat. Jsme hvězdy.

Cestou z centra míjíme auta městské i státní policie a několik aut Dáme jídlo, jejichž řidiči by určitě dostáli beze slov tohoto názvu, pokud by na ně nastoupila maska Janči Dubové a řekla, že má hlad. Ta svůj dnešní gumový obličej našťestí ale za volantem odkládá. Avšak nic to nepomůže, ostatní řidiči zírají do našeho auta i tak. No, ono když na sedadle spolujezdce sedí v bílém rouchu Zuzka Plachá s dlouhým bílým fousem místo roušky a blondátou parukou, kterou jsme ten den pokřtili jako Ivánka z Mrazíka, není se co divit. Takto prostě nevypadají normální spolujezdci.

Objíždíme další zastávky. Rozdáváme radost, vyhrožujeme peklem, posloucháme básničky, odměňujeme odvahu recitovat či dokonce zpívat na chodbách, kde vše můžou slyšet sousedi, a fotíme se na památku. Fotí nás asistenti, na které u klientů narážíme, příbuzní nebo my sami. Náš Mikuláš jde totiž s dobou, s sebou nosí selfie tyč a místo Knihy hříchů chytrý telefon. Co si budeme povídat, dneska ví Google a Facebook možná víc než samotná Kniha hříchů.

V Olomouci houstne provoz a my vyrážíme za brány města. Když výprava, tak pořádná. Pokračujeme v nadílce a zastavujeme se u dalších klientů nebo jejich schránek. Před našimi čerty se ani známí vtipálci mezi klienty radši nepouští na tenký led s vtipy a volí nějakou tu klasiku - Hody hody doprovody. Chápeme. V momentě překvapení má prostě člověk okno, a proto i teď, před druhou adventní nedělí, bereme velikonoční básničky na milost. Křesťanský svátek jako křesťanský svátek.

Zatáčíme zpátky k městu a vyrážíme na poslední štaci. Zřejmě vzhledem k pozdější odpolední hodině už nejsme u zvonků tolik úspěšní a tentokrát si my místo klientů procvičujeme jemnou motoriku při strkání balíčků do schránek. Poslední naší osobní návštěvou se tak stává klientka, která nejen že má, co se týče básničky taky „okno“, ale její táta má z toho okna takovou roztomilou škodolibou radost, že jí s láskou vše odpouštíme a loučíme se posledním balíčkem.

Utahané a rozlámané se vracíme každá domů. Jsme rády, že už je to za námi a my se můžeme vrátit k umytému obličejí, obyčejné bundě a vlastnímu účesu místo „Ivana“. Promítáme si v hlavě vaše rozzářené úsměvy, spontánní radost i dojaté oči a jsme moc pyšné, jak se dnešní akce povedla. Nepovedla by se však, kdybyste u těch dveří nestáli vy. Děkujeme všem za hezké přijetí a těšíme se, až vám budeme moct dělat radost zase někdy příště.

Za Mikulášskou výpravu Kateřina Halfarová

Krysa říká: *Básničku jsem za Přemka musela říkat já, protože byl opravdu překvapený a vyděšený z přepadení v kanceláři. Vylovila jsem hodně starou z roku 1998:*

*Pod tím naším mostem,
leží liška s chvostem.*

*Leží jako zabitá,
protože je mrtvá*

Otův koutek

Fejeton

A je to tady – v novinách se objevují články o nutnosti očkování a proti jeho odpůrcům. Jedná se o neuvěřitelně primitivní propagandu, připomínající Rudé právo začátku 70. let, kde byli stejně tak dehonestováni představitelé Pražského jara 68, aniž se ovšem mohli bránit. Už chybí jen článek typu Ztroskotanci a samozvanci (Rudé právo, 12. ledna 1977).

Nemile mě překvapil spisovatel Ondřej Neff, který v Lidovkách souhlasí s tím, aby byly zavedeny tzv. covid-pasy. To znamená, že pokud nebudete mít v pase razítko, že jste očkovaní proti covidu, tak vás nikam nepustí. Dále tu probíhají návrhy, že bychom neměli být puštěni do kin, divadel, na koncerty, do fitness center či bazénů. No výborně, soudruzi nacisti! A co dál – budeme bez lékařské péče, vystěhují nás do ghatt? Co zbývá potom – žlutá hvězda na kabát a transport v dobytčáku? Koneckonců Osvětim ještě stojí, stačí jen dostavět baráky a můžete nás tam lifrovat, abychom vám neказili ten váš klidný, mírový, proočkováný život.

Nikdy se nenechám očkovat vakcínou, která není vůbec vyzkoušená. Celý proces vývoje vakcíny trvá 10-12 let. Tady to máte za 8 měsíců. Jak kvalitní je asi vakcína, která musí být udržována při mínus 70°C? To se jako rozpadne, když rozmrzne? Nebo ji budou píchat zmraženou? Ze 44.000 dobrovolníků jich 200 mělo závažné zdravotní problémy, což znamená, že problémy by v ČR mělo 53.500 očkovaných, v Německu 428.000 lidí, v USA 1.712.000 lidí. Doufám, že mě nikdo nechcete učit počítat. A když to ještě podporuje EuroLeyno-Uršula a EuroJouroVěra, tak tomu absolutně nevěřím.

Na začátku 60. let vyvinuli v západním Německu lék Contergan, který byl předepisován těhotným ženám na potlačení těhotenských nevolností. Ted' si asi říkáte: „Aha, nefungoval.“ Ale fungoval! A skvěle – nevolnosti a zvracení vymizelo jako mávnutím kouzelným proutkem. Budoucí maminky byly spokojené a usměvavé. Contergan byl masově předepisován, vše bylo růžové. A potom... Ty usměvavé ženy začaly na svět přivádět neskutečně znetvořené děti – bez rukou, bez nohou, tvory bez kostí, bez mozku či s jedním okem uprostřed hlavy. Zadejte si to na internetu a uvidíte sami.

Pořád jen koro koro. A ona zmizela rakovina? Zmizely mozkové mrtvice, srdeční infarkty, leukémie? Mimochodem, slyšíte to šustění? To si farmaceutické firmy mnou ruce při představách fantastických zisků. Výzkum stál údajně 2 miliardy dolarů, jedna dávka se bude účtovat za 20 dolarů, při čtyř a půl miliardách dávek je to 90.000.000.000 dolarů. Tomu říkám kšeft s lidskou hloupostí...

Otakar Altman

Krysa říká: *Covid-pasy/pussy (nehodící se škrtněte), tedy potvrzení o očkování vakcínou proti Sars-cov-blablalba, zní děsivě. Zní stejně děsivě jako kreditový systém v Číně a zní naprosto stejně, jako první díl třetí série seriálu Black Mirror, který zmiňuji v úvod-kníku.*

Ten díl se jmenuje Pád střemhlav a pojednává o dívce, která žije v ne příliš vzdálené budoucnosti. Každý jedinec v této společnosti je nějak ohodnocen a může hodnotit ostatní. Hlavní hrdinka se snaží získat vyšší hodnocení, aby dostala vytoužený byt. Její šance vzrostou v okamžiku, kdy ji kamarádka (s nejvyšším možným hodnocením 5/5 hvězdiček) ze školy pozve na svatbu jako družičku a kde by se mohla seznámit s vlivnými lidmi a tím si navýšit vlastní společenské hodnocení. A tak se vydá na cestu.

Problém však vyvstal ještě před vyražením na cestu, kdy se bavila v práci s neoblíbeným kolegou a dostala pár desetinek bodů z hodnocení dolů. Jen za rozhovor. A tím pádem jí už na letišti nevydali letenku, proti čemuž protestovala – půl bodu dolů. Chtěla si půjčit auto, ale pohádala se s neochotným zaměstnancem společnosti – půl bodu dolů. Krám, který nakonec sehnala, se v půli cesty porouchá, ale servis nepřijede, protože hodnocení už nestačí na požadovanou službu.

Přesto se jí podaří na svatbu se dostat díky řidičce kamionu, která má společenské hodnocení někde kolem nuly, ale zjistí, že je mnohem příjemnější a upřímnější než všichni v jejím okolí, snažící se v tomto systému něčeho dosáhnout.

Na svatbu plnou „pětkových“ osobností se dostane špinavá, v roztrhaných šatech, ubrečená a pronese svůj proslov, při kterém i její společenské hodnocení značně poklesne z už tak značně snížené původní hodnoty.

Takže, máte očkování na Covid? Ook, tak to můžete všechno možný... Nemáte? Takže nemůže to, to, tamto, to taky a málem bych zapomněla – TO!

Povídka Vánoce od Věrky Schmidové

Hanka vyjela na svém invalidním vozíku před dům a zahleděla se do dálky. „Krásná zima,“ napadlo ji. Všude bílo. Ještě před pár lety by už jen z tohoto pohledu měla nekonečnou radost. Všude hromady krásného sypkého sněhu ... sněhu, který kdysi tak milovala, který byl pro ni zdrojem radosti. A dnes? Dnes jí ten krásný sníh brání v tom, aby se dostala byť třeba jen do města. A z toho teda moc radosti nemá. Spíš naopak.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a vrátila se ve vzpomínkách na hory, na bílé stráně.

Vzpomínala na dny plné lyžování, smíchu, radosti a na noci plné tance, lásky, něhy. A k tomu všemu plno přátel. Vždy byla obklopena spoustou přátel.

Pak pár vteřin, chvilka nepozornosti, hodně bolesti.

A dnes? Invalidní vozík a samota. Kamarádi postupně přestávali jezdit, přestávali psát, přestávali telefonovat. Byla tam sice hromada přátel nových, ale to už nebylo ono.

Myslela, že o všechno přišla, že nemá nic, že nic nemá smysl, že je sama, zrazená, opuštěná.

Najednou měla pocit, že ji někdo sleduje, že se na ni někdo dívá. Otevřela oči. Kousek před ní seděl malý pejsek, upřeně na ni hleděl a chvěl se zimou.

„Co ty tady děláš v té zimě, v tom mrazu?“ Zeptala se ho. „Běž domů, vždyť zmrzneš, už jsi jak sněhová koule.“ Nic. „No tak - běž domů!“

Podívala se na něho a jeho pohled říkal: „domů? Já bych rád, ale kam?“

Přišlo jí ho líto. Najednou si uvědomila, jaká je proti této němé tváři bohatá – má svůj domov, je tam teplo, má dostatek jídla, jsou tam sousedi, kteří ji v nouzi pomůžou. A že pár starých kamarádů na ni po úrazu zapomnělo? Zase přece přibýlo pár nových a ona, na rozdíl od tohoto drobečka nikdy není úplně sama. Hladová a zmrzlá.

Vzala si ho teda na klín a začala z něho oprašovat sníh. Byl samá kostička, žebírka mu mohla spočítat i jen pohledem.

„Jak dlouho ses toulal po venku? Co?“ Zeptala se ho. „Pojď, půjdeme se zahřát, dám ti něco do břicha a zkusíme zjistit, komu ses ztratil.“

Jakoby rozuměl, vděčně jí olízl ruku.

Doma ho ručníkem vytřela do sucha, do misky mu nalila trochu teplého slepičího vývaru s rýží a do koutečku pokoje mu poskládala starou deku.

Ihned pochopil, stočil se na ní do klubíčka a usnul. Chvíli ho sledovala a přemýšlela, co dál. Všimla si, že na krku má známku s adresou: Wolkerova 1. Bylo to hned za rohem. Opět se teda dobře oblékla, pejska si strčila za bundu, aby ve sněhu nezmrzl a vydala se na cestu. Měla štěstí, chodník už byl odhrabaný.

Wolkerova 1 byl domov důchodců. Zazvonila teda a šla se zeptat na sesternu, komu by pejsek mohl patřit, komu se ztratil.

„Neztratil se,“ řekla stará pani, která šla náhodou kolem a pejska znala.

„Pouze se strašně vylekal. Jeho paničku včera odvezla rychlá a on nevěděl, co má dělat.“

„Ach, ano,“ vzpomněla si službukonající sestra. „Paní Drobná. A tohle je Julinka.“ Na chvíli se zamyslela: „A co teď s ní? Paní Drobná se vrátí možná tak za týden.“

V místnosti zavládlo ticho.

„Vy si ji na těch pár dní nemůžete nechat?“ zeptala se sestřička Hanky.

Ta se zamyslela: „Nevím, jestli to zvládnou. Žiji sama.“

„Julinka je čistotná,“ přimlouvala se sestra. „Tady ale sama být nemůže. Bude to jen na pár dní,“ podívala se do kalendáře. „Už v pondělí by měla být zpátky. Ráno jsem tam volala, už je to lepší, paní Drobná se cítí dobře.“

„Zkusím,“ řekla zamyšleně Hanka. „Ale chtělo by to aspoň trochu jejího krmiva a nějakou hračku. Já doma nic nemám a v tomto sněhu se do města nedostanu.“

„Jistě,“ odpověděla sestra. Vzala ze skříňky klíče a zmizela. Po pár minutách se vrátila s pelíškem, krmivem a plyšovým králíčkem, kterého se Julinka začala ihned dožadovat.

„V pondělí vám zavolám, jak to vypadá s paní Drobnou, jestli už je zpět.“

Hanka jí tedy nechala své telefonní číslo, sbalila všechny věci, Julinku i s plyškem si opět strčila za bundu a vydala se na cestu domů. Jen s velkou námahou jela po zamrznutém chodníku a modlila se, aby cestou nesjela někam do závěje, nebo aby nespadla z vozíku.

Myslela na toho malého drobečka, na malinkatou vyhublou fenečku a to, jak to asi spolu budou zvládat.

Zvládly to úplně bez problémů. Hanka pochopila, že musí trochu dřív vstávat a Julinka pochopila, že teď musí trochu víc poslouchat a své nové paničce dopřát trochu víc času.

Těch pár dní společného žití uteklo jako voda a když Hance volali, že paní Drobná už je zpět z nemocnice a ona tudíž může Julinku přivést, najednou jí bylo smutno a vůbec neměla chuť Julinku vrátit.

Nedalo se ale nic dělat, opět jí tedy sbalila pelíšek, zbylé krmivo a hračku, oblekla se, Julinku strčila za bundu a jela do domova.

Stará pani už je netrpělivě vyhlížela. Hanka vytáhla z bundy Julinku a postavila ji na zem. Ta v tom momentě vyrazila rychlostí světla za svojí paničkou. Bylo to vřelé přivítání, plné pusinek.

„Slečno,“ zamávala na Hanku paní Drobná. „Pojďte na kávu.“

Hanka přikývla. Stejně ještě vezla pelíšek a krmivo. Zajela do malého pokojíčku a rozhlédla se kolem, aby zjistila, kam položit pelíšek.

„Pelíšek?“ Zasmála se stará pani. „To je úplně jedno, Julinka stejně spává se mnou v posteli.“ Na chvíli se odmlčela, postavila na stůl dva hrnky s kávou, sedla si a pokračovala:

„Víte, slečno, stáří ...“ nedokončila. Mávla rukou, napila se kávy a pokračovala z jiného konce:

„Když člověk zůstane úplně sám a nemá si ani s kým povídat, je vděčný i za takového posluchače. A proto si ji беру i do postele – po večerech jí povídám o všem možném. Zimní večery jsou strašně dlouhé a taky na vánoce aspoň člověk není sám. Ona už také ví, co je to být sám, vzala jsem si ji z útulku, kam se dostala po smrti svojí první paničky.“

„Tak asi proto se teď tak strašně vylekala, když vás odvezla sanitka.“

Po návratu domů si Hanka uvědomila, že za pár dní budou vánoce. Zavolala kamarádce, aby jí koupila nějakou hezkou kytku, kávu a bonboniéru. „A ještě nějakou hračku pro malého pejska, prosím,“ dodala.

„Ty máš pejska?“

„Ne, já ne, ale jdu jednomu popřát hezké vánoce.“ Zasmála se.

Za pár dní ještě počasí přálo, nový sníh nenapadal a ona se tedy opět vydala do domova důchodců.

Paní Drobná seděla v křesle s Julinkou na klíně.

„Přijela jsem na kafe a na kus řeči,“ zahalekala Hanka už ode dveří. Julinka seskočila na zem a utíkala ji přivítat.

„Kde máte stromeček?“ Rozhlédla se kolem.

„Ve společenské místnosti.“

„No nevádí. Ta květina by stejně pod stromečkem asi vypadala hloupě.

Staré ženě se rozzářily oči: „To je pro mě? Julinko, podívej, ta je krásná.

Moc děkuji.“

„A tady,“ vytáhla z tašky za vozíkem kávu a bonboniéru: „Budou vánoce.“

Potom se zohnula a vzala Julinku na klín: „A ty? Byla jsi hodná?“

„To víte, že byla.“

„V takovém případě ...“ vytáhla z tašky malý balónek: „Co myslíš, pro koho je tento dáreček?“

Pustila balónek na zem. Ten se rozkutálel až na chodbu. Julinka za ním vyrazila a celá šťastná ho ulovila a přinesla zpět. Chvilí zaváhala, pak ho ale přece jen podala Hance.

„Myslím, že jsou to nejen pro mě, ale i pro ni moc hezké vánoce, slečno. A tím, že teď podala balónek vám a ne mně, vám to řekla a poděkovala.“

Krysa říká: Vidíte, já to říkala, že je naprosto úžasná 😊 Dokonce už mám povídku i do příštího čísla a trůfám si myslet, že někteří z vás si její příběh prožívají každý den.

„Nespěte, připojte se!“ aneb Zimní volnočasové aktivity v Trendu 😊

Moc Vás zdravíme.

Navzdory lockdownu jsme stále s Vámi!

Každé pondělí budeme rozesílat emailem akce, které se konají ten týden.

Můžete se těšit na pravidelné cvičení s Věrkou Schmidovou, setkání s Kryštofem, Trendácká kafe a oblíbené akce sociální rehabilitace. V tomto roce bychom se chtěli zaměřit více na tvoření, ruční práce a vyrábění. Až pomine covidové běsnění, vyrazíme na výlety, čeká nás např. odpoledne s Eliškou Ručkovou a ukulele, táboráky, povídání o Indonésii, turnaj bocci, představení knížky Vendy Pavláčkové o Milanově Cestě a mnoho a mnoho dalšího.

Věřím, že si vyberete a hlavně, že bude zase líp!

Komu nechodí pozvánky na akce, napište na volnocasovky@trendvozickaru.cz.
Hřejivou zimu Vám za všechny přeje L. Macková

Zdroj obrázku: <https://www.istockphoto.com/vector/set-with-cute-winter-animals-gm624682432-109834185>

Trendácká dílna

V roce 2021 pro vás chystáme pravidelná setkávání s názvem Trendácká dílna. Jak nadpis napovídá, budeme se scházet u rukodělných činností, v rámci kterých bychom vám chtěli dát možnost naučit se nové zajímavé rukodělné techniky, vyrobit si výrobky a současně zkusit námi vyrobené předměty a dekorace nabídnout dále pro veřejnost.

Začátek roku je těžký v plánování, proto na leden nabízíme variantu setkání v Trendu individuálně ve skupině lektor - účastník. Potřebujeme od vás informaci, zda o aktivitu máte zájem a zda se vám hodí nabízení termín.

12. 1. zdobení dřevěných diářů - 14-17

(3 setkání: 14-14:45, 15:00-15:45, 16:00-16:45)

14. 1. zdobení dřevěných diářů - 10-12

(2 setkání: 10-10:45, 11-11:45)

Pevně doufáme, že se v dohledné době budeme moci setkávat již ve větších skupinách a moc se na to všichni těšíme. Za Trendáckou dílnu Jana Měrková a Ludmila Macková

Trendácké kafe

Kdy: každý pátek 14:00 – 15:30(16:00)

Kde: online na odkaze

Uvařte si kafe nebo čaj a vychutnejme si ho zase spolu. Sem tam občas pozveme i nějakého hosta. Svou účast přislíbila dobrovolnice Kačka, spisovatel Jaroslav Irovský nebo Karin Brunnová, která bude povídat o svém půlročním pobytu v Dominikánské republice. Bude prostor i pro povídání o všem možném.

Těším se na Vás.

L. Macková

Ozdravné cvičení vycházející z Čchi-kung s Věrkou Schmidovou

Kdy: 21. 1., 4. 2., 18. 2.

Kde: video na FB, v emailu

Udělejte něco pro sebe a zacvičte si.

Kontakt: Ludmila Macková

volnocasovky@trendvozickaru.cz nebo tel.: 734 442 040.

Setkání s Kryštofem

Kdy: 20. 1., 3. 2., 17. 2., 17:00 – 18:00

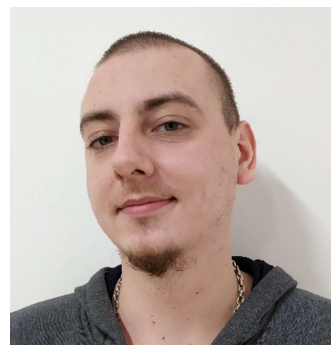
Kde: online na odkaze

Srdečně vás zvou na odpolední/podvečerní setkání s mou maličkostí.

V okruhu dobrých lidí si můžeme v krátkosti popovídat, ale také zahrát nějakou jednoduchou hru, jako třeba slovní fotbal či online AZ-kvíz...a jelikož jsem člověk otevřený, vždy můžete přijít také s vlastním návrhem, jak naši společnou hodinku naplnit.

Moc se na vás těším,

Kryštof

Odpoledne se sociální rehabilitací:

Co na to Češi

Kdy: středa 27. 1. 2021 14:00-16:00

Kde: online přes odkaz, který včas zveřejníme (Facebook, e-mailem)

Sázíme na jistotu, která vás bavila. Říká se, že Češi jsou národ pivařů, chodí s ponožkami v sandálech nebo jsou všeználkové. Pojdte se tedy přesvědčit a uhodnout odpovědi stovky dotazovaných Čechů na jednoduché otázky. Budeme přemýšlet všichni stejně? Na setkání se těší Zuzana Plachá a Kateřina Halfarová.

Na akci jsou přednostně zváni klienti sociální rehabilitace.

V případě zájmu je nutné se předem nahlásit na e-mailu soc.rehabilitace@trendvozickaru.cz nebo tel. 731 144 670.

Trénink paměti

Kdy: úterý 2. 2. 2021, 14:00 – 15:30

Kde: dle aktuálních opatření:
učebna, Spolek Trend vozíčkářů/
případně online přes odkaz, který včas
zveřejníme (Facebook, e-mailem)

Mozek nemůže čekat, až skončí všechny nouzové stavy, proto vás zveme na další z řady Tréninků paměti, které dle situace probíhají buď v Trendu, nebo jako online formuláře na internetu. Společně tak trénujeme paměť i soustředění na úkolech nejrozumnějšího druhu a zaměření (jména, čísla, obrázky, zeměpisné pojmy, názvy filmů či knížek, odborné názvosloví a mnoho dalšího), aby si každý našel to své. Na setkání se těší Kateřina Halfarová.

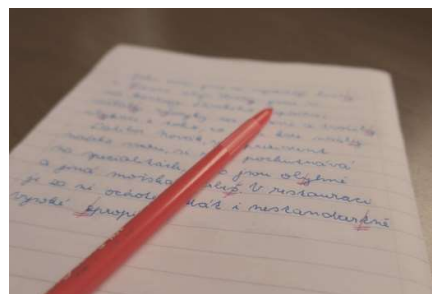
Na akci jsou přednostně zváni klienti sociální rehabilitace.

V případě zájmu je nutné se předem nahlásit na e-mailu soc.rehabilitace@trendvozickaru.cz nebo tel. 731 144 670.

Hezky česky: lekce spisovné češtiny

Kdy: pondělí 8. 2. 2021 14:00-15:30

Kde: dle aktuálních opatření:
učebna, Spolek Trend vozíčkářů/
případně online přes odkaz, který včas
zveřejníme (Facebook, e-mailem)

Co takhle novoroční předsevzetí, že si oprášíte nebo rozšíříte znalosti naší mateřštiny? Můžeme vám v tom pomoci na další lekci spisovné češtiny s názvem Hezky česky. Vysvětlujeme si, ukazujeme si a procvičujeme si drobnosti a chytáky, ve kterých se chybuje nejčastěji a které se prostě hodí znát. Na setkání se těší Kateřina Halfarová.

Na akci jsou přednostně zváni klienti sociální rehabilitace.

V případě zájmu je nutné se předem nahlásit na e-mailu soc.rehabilitace@trendvozickaru.cz nebo tel. 731 144 670.

Aktivity podporuje:

Vydává: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7, 779 00 Olomouc

Napsali pro vás: Přemysl D., Otakar A., Martina B., krysa a další

Distribuce a info s úsměvem: Milena B., Alena T. a Anna K.

Datum vydání: **13. 1. 2021**, Počet výtisků: +-60

tel: 734 478 665

email: drtil@trendvozickaru.cz, krysa@trendvozickaru.cz

Uzávěrka **dalšího** čísla je **1. února 2021**

Shrnutí:

12. 1. - Trendácká dílna
14. 1. - Trendácká dílna
16. 1. - Trendácké kafe
20. 1. - Setkání s Kryštofem
21. 1. - Čchi-kung
23. 1. - Trendácké kafe
27. 1. - Co na to Češi

30. 1. - Trendácké kafe
02. 2. - Trénink paměti
03. 2. - Setkání s Kryštofem
04. 2. - Čchi-kung
08. 2. - Hezky česky
17. 2. - Setkání s Kryštofem
18. 2. - Čchi-kung

Aktivizační sešit Neztraťte hlavu

Ráda bych vám přeposlala info, že naše bývalá osobní asistentka, která nyní pracuje ve stacionáři AGE centra v Olomouci, se jako spoluautorka podílela na vzniku aktivizačního sešitu Neztraťte hlavu, který nám byl věnován a máme z něj obrovskou radost.

Rozhodně jej využijeme při inspiraci na některou z aktivit a z celého srdce doporučujeme.

